

Reprezentace izraelsko-palestinského konfliktu v českých médiích

Adéla Procházková si zvolila vysoce aktuální téma. Předmětem jejího zájmu je způsob, jakým vybraná česká média referují o izraelsko-palestinském konfliktu. Oceňuji odvahu pustit se do tématu, které je jednak stále živé, jednak velmi citlivé a značně komplikované. Autorce se nicméně podle mého názoru podařilo uchopit jej přehledně a strukturovaně. Téma i cíl práce jsou jasně vymezené a adekvátní bakalářskému projektu. Teoretická část poskytuje vhled do širšího historicko-politického kontextu izraelsko-palestinského konfliktu i základní přehled o vývoji vztahů ČR k oběma zemím. V této souvislosti se autorka vcelku pochopitelně nevyhnula výrazné selektivitě i zjednodušení (sama si jich ostatně je vědoma). Účel těchto pasáží v rámci BP jako celku je však zřejmý a jelikož těžištěm výzkumu je vlastní analýza mediálních textů, pro základní uvedení do kontextu je lze považovat za adekvátní co do rozsahu i hloubky informací. Následující část je věnována mediální konstrukci reality a mediálnímu diskursu. Kapitoly 1.3 a 1.4. spíše jen shrnují již dobře známé poznatky týkající se společenské role médií a pro rozvíjení hlavního tématu je nepovažuji za až tak podstatné. Pasáž pojednávající o dosavadních výzkumech mediálního pokrytí izraelsko-palestinského konfliktu je z tohoto hlediska přínosnější, byť je poměrně stručná.

Ve druhé části práce se autorka již podrobně věnuje dvěma vybraným periodikům: online platformám A2larm.cz a Respekt.cz a jejich způsobu referování o probíhajícím konfliktu. Samotnou analýzu považuji za pečlivě zpracovanou – výběr periodik je dobře zdůvodněný, korpus textů smysluplně sestavený, teoreticky je analýza textů opřena o metodu KDA, v jejímž rámci si autorka stanovila vlastní kategorie zkoumání (tematické rámce, hlasy v médiích a diskursivní strategie). Tento přístup jí umožňuje jednak systematicky zmapovat různé aspekty textů z obou platforem, ale také je navzájem komparovat a zodpovědět výzkumné otázky, které si stanovila. Celkově postup analýzy považuji za adekvátní a promyšlený. Pokud jde o prezentaci obsahu článků, místy bych ocenila, pokud by namísto delších výňatků z textů – anebo jako doplnění k nim – autorka přidala vlastní reflexi a shrnutí informací, které jsou v nich obsaženy. Více syntetický pohled a vlastní komentáře autorka nabízí v poměrně obsáhlém závěru, pokud by je však ve větší míře zakomponovala i přímo do analytické části, výklad by působil přehledněji. U kategorie „Hlasy v médiích“ (kapitola 3.2) by podle mě mělo být důsledněji rozlišeno, jakým aktérům periodika skutečně dávají prostor pro vlastní vyjádření a o jakých aktérech pouze píší.

Pokud jde o formální stránku, práce obsahuje všechny povinné části, autorka cituje a uvádí své zdroje dle norem. Jazyková úroveň je dobrá, v textu se vyskytují pouze občasné drobnější chyby (např. rámcuje místo rámuje apod.).

Celkově práci Adély Procházkové hodnotím jako zdařilou. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení v rozmezí 1-2.

V Praze dne 9.9.2024

Irena Řehořová